

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2021. gada 9. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Mantošana – Regula (ES) Nr. 650/2012 – 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Jēdziens “mantojuma līgums” – Piemērojamība – Īpašumtiesību nodošanas nāves gadījumā līgums – 83. panta 2. punkts – Piemērojamo tiesību aktu izvēle – Pārejas noteikumi

Lietā C-277/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) iesniedza ar 2020. gada 27. maija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 24. jūnijā, tiesvedībā

UM,

piedaloties:

HW kā ZL mantojuma pārvaldniekam,

Marktgemeinde Kötschach-Mauthen,

Finanzamt Spittal Villach,

Tiesa (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente), M. Safjans [*M. Safjan*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerālvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus un atbildes uz Tiesas uzdotajiem jautājumiem, ko sniedza:

– UM vārdā – *A. Wittwer, Rechtsanwalt*,

– Vācijas valdības vārdā – *J. Möller, M. Hellmann* un *U. Bartl*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

– Spānijas valdības vārdā – *J. Rodríguez de la Rúa Puig*, pārstāvis,
– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Heller* un *M. Wilderspin*, pārstāvji,
noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2021. gada 1. jūlija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 650/2012 (2012. gada 4. jūlijs) par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi (OV 2012, L 201, 107. lpp.; turpmāk tekstā – “Mantošanas regula”) 3. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kā arī 83. panta 2. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp UM, Vācijas valstspiederīgo, par Austrijā esoša nekustamā īpašuma reģistrācijas zemesgrāmatā pieteikumu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Mantošanas regulas 9., 11., 14. un 49. apsvērumā ir noteikts:
“(9) Šīs regulas darbības jomai būtu jāietver visi mirušā atstātā mantojuma mantošanas civiltiesiskie aspekti, proti, visi mantas, tiesību un saistību nodošanas veidi nāves gadījumā neatkarīgi no tā, vai tā ir labprātīga nodošana, kas noteikta pēdējās gribas rīkojumā, vai tā ir nodošana likumiskās mantošanas gadījumā.
[..]
(11) Šī regula nebūtu jāpiemēro citām civiltiesību jomām kā vien mantošanai. Skaidrības labad vairāki jautājumi, ko varētu uzskatīt par saistītiem ar mantošanu, būtu nepārprotami jāizslēdz no šīs regulas darbības jomas.
[..]
(14) No šīs regulas darbības jomas būtu jāizslēdz arī tiesības un manta, kas radusies vai nodota citādi, nevis mantojuma ceļā, piemēram, veicot dāvinājumus. [..]
[..]
(49) Mantojuma līgums ir pēdējās gribas rīkojuma veids, kura pieņemamība un akceptēšana dalībvalstīs atšķiras. Lai vienkāršotu ar mantojuma līgumu iegūtu mantošanas tiesību akceptēšanu dalībvalstīs, šajā regulā būtu jānosaka, kuri tiesību akti reglamentē šādu līgumu pieņemamību, to spēkā esamību pēc būtības un saistošo spēku starp pusēm, tostarp to laušanas nosacījumus.”

4 Šīs regulas 1. pantā “Darbības joma” ir noteikts:

“1. Šo regulu piemēro mirušo atstātā mantojuma mantošanai. [..]

2. No šīs regulas darbības jomas ir izslēgti šādi jautājumi:

[..]

g) tiesības un manta, kas radusies vai nodota citādi, nevis mantojot, piemēram, dāvinājumi, kopīpašums, kas nododams pārdzīvojušai personai, pensiju plāni, apdrošināšanas līgumi un līdzīgas vienošanās, neskarot 23. panta 2. punkta i) apakšpunktu;

[..]

l) nekustamā vai kustamā īpašuma tiesību reģistrācija reģistrā, tostarp juridiskās prasības šādai reģistrācijai, un sekas, ko rada šādu tiesību reģistrācija vai neregistrēšana reģistrā.”

5 Minētās regulas 3. panta “Definīcijas” 1. punktā ir paredzēts:

“Šajā regulā:

a) “mantošana” ir mirušā atstātā mantojuma mantošana un aptver visus mantas, tiesību un saistību nodošanas veidus nāves gadījumā neatkarīgi no tā, vai tā būtu labprātīga nodošana saskaņā ar pēdējās gribas rīkojumu vai nodošana likumiskas mantošanas gadījumā;

b) “mantojuma līgums” ir līgums, tostarp no abpusējiem testamentiem izrietošs līgums, ar kuru, kaut ko saņemot pretī vai ne, rada, groza vai izbeidz tiesības uz vienas vai vairāku personu, kuras ir līguma puses, gaidāmo mantojumu vai mantojumiem;

[..]

d) “pēdējās gribas rīkojums” ir testaments, savstarpējs testaments vai mantojuma līgums;

[..].”

6 Mantošanas regulas III nodaļā “Piemērojamie tiesību akti” ir ietverts tās 20.–38. pants.

7 Šīs regulas 21. pantā “Vispārīgs noteikums” ir paredzēts:

“1. Ja vien šajā regulā nav paredzēts citādi, mantošanai kopumā piemērojamie tiesību akti ir tās valsts tiesību akti, kurā bija mirušā pastāvīgā dzīvesvieta nāves brīdī.

2. Ja izņēmuma kārtā visi lietas apstākļi liecina, ka mirušais nāves brīdī bija acīmredzami ciešāk saistīts ar valsti, kas nav tā valsts, kuras tiesību akti būtu piemērojami saskaņā ar 1. punktu, mantošanai piemērojamie tiesību akti ir šīs citas valsts tiesību akti.”

8 Minētās regulas 22. panta “Piemērojamo tiesību aktu izvēle” 1. un 2. punktā ir paredzēts:

“1. Persona kā tiesību aktus, kas reglamentē tās atstāto mantojumu kopumā, var izvēlēties tās valsts tiesību aktus, kuras pilsonis šī persona ir izvēles izdarīšanas laikā vai nāves brīdī.

[..]

2. Tiesību aktu izvēli skaidri izdara paziņojumā pēdējās gribas rīkojuma veidā vai arī tā izriet no šāda rīkojuma noteikumiem.”

9 Šīs pašas regulas 83. panta “Pārejas noteikumi” 2. punktā ir paredzēts:

“Ja mirušais savam atstātajam mantojumam piemērojamos tiesību aktus bija izvēlējis pirms 2015. gada 17. august[a], minētā izvēle ir spēkā, ja tā atbilst nosacījumiem, kas izklāstīti III nodaļā, vai ja tā ir spēkā, piemērojot starptautisko privāttiesību normas, kas izveles izdarīšanas brīdī bija spēkā valstī, kurā mirušajam bija pastāvīgā dzīvesvieta, vai jebkurā no valstīm, kuras pilsonība tam bija.”

Austrijas tiesības

10 *Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilkodekss) 956. pants tā redakcijā, kas ir piemērojama pamatlīdētā, ir formulēts šādi:

“Dāvinājums, kurš ir jāizpilda tikai pēc dāvinātāja nāves, ir uzskatāms par legātu, ievērojot noteiktās formalitātes. Tas ir uzskatāms par līgumu tikai tad, ja apdāvinātais to ir pieņēmis, dāvinātājs ir nepārprotami atteicies no tiesībām to atsaukt un apdāvinātajam par to ir izsniegts rakstveida dokuments.”

11 Saskaņā ar *Notariatsaktsgesetz* (Notariālo aktu likums) 1. panta 1. punkta d) apakšpunktu dāvinājuma līguma bez faktiskas nodošanas spēkā esamība ir balstīta uz notariālā akta sagatavošanu.

12 *Grundbuchsgesetz* (Zemesgrāmatu likums) 26. pantā ir paredzēts:

“(1) Nostiprinājumus un atzīmes var atļaut veikt, tikai pamatojoties uz dokumentiem, kas sagatavoti to spēkā esamībai paredzētajā formā.

(2) Ja runa ir par lietu tiesību iegūšanu vai pārgrozīšanu, šajos dokumentos ir jābūt ietvertam derīgam tiesiskajam pamatam.”

13 Atbilstoši *Rechtspflegergesetz* (Likums par tiesu palīgdarbiniekiem) 2. pantam:

“Tiesas ierēdņi var iecelt par tiesu palīgdarbinieku vienai vai vairākām šādām darbības jomām: [..]

3. zemesgrāmatu un kuģu reģistra lietas;

[..].”

14 Šī likuma 16. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Tiesas kompetencē vienmēr paliek:

[..]

6. lēmumi, kuriem ir piemērojami ārvalsts tiesību akti.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 15 No Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka 1975. gada 22. jūlijā UM tēvs ar līgumu paredzēja, ka viņa nāves gadījumā viņa dēlam un tābrīža vedeklai tiek nodota katram puse no zemesgabala, kas atrodas Austrijā, tostarp viss, kas nāves brīdī tur būs uzbūvēts, ar noteiktiem nosacījumiem. Noslēdzot šo līgumu, attiecībā uz kuru bija noteikts, ka ir piemērojamas Austrijas tiesības, visu pušu pastāvīgā dzīvesvieta bija Vācijā.
- 16 Viens no šajā līgumā paredzētajiem nosacījumiem tostarp bija UM tēva pienākums desmit gadu laikā pēc līguma noslēgšanas uzbūvēt divģimeņu māju, kā arī – lai UM un viņa laulātā vēl joprojām būtu precējušies un lai viņa būtu dzīva. Līgumā bija paredzēts, ka pretējā gadījumā UM būtu vienīgais labuma guvējs. UM tēvs atļāva arī ierakstīt īpašumtiesību pāreju Austrijas zemesgrāmatā, uzrādot oficiālu nāves aktu un pierādījumus, ka ir izpildīti nodošanas izpildei nepieciešamie nosacījumi. Pirms UM tēva nāves, kas iestājās 2018. gada 13. maijā Ķelnē (Vācija), UM un viņa laulātā šķīrās, un pēc tam viņa nomira.
- 17 Mantošanas tiesvedība tika sāкта *Amtsgericht Köln* (Ķelnes pirmās instances tiesa, Vācija), kas ir UM tēva pēdējā dzīvesvieta.
- 18 UM lūdza nostiprināt zemesgrāmatā savas īpašumtiesības uz pamatlietā aplūkoto nekustamo īpašumu *Bezirksgericht Hermagor* (Hermagoras pirmās instances tiesa, Austrija), apgalvojot, ka sava tēva nāves brīdī viņš bija vienīgais līguma labuma guvējs. Šīs tiesas *Rechtspfleger* (tiesas palīgdarbinieks, Austrija), kurš izskatīja šo pieteikumu, uzskatīja, ka piemērojamie tiesību akti ir Austrijas tiesību akti, un noraidīja šo prasību, jo nebija dokumentāru pierādījumu, kas apliecinātu, ka ir izpildīti pamatlietā aplūkotā līguma nosacījumi.
- 19 *Landesgericht Klagenfurt* (Klāgenfurtes apgabaltiesa, Austrija) apstiprināja šo nolēmumu, pamatojoties uz to, ka, pirmkārt, Mantošanas regula neesot piemērojama, jo šajā līgumā izdarīta izvēle par labu Austrijas tiesībām, un, otrkārt, nekustamā īpašuma nodošana, pamatojoties uz dāvinājumu nāves gadījumā, nevarot notikt, ja netiek sniegti pierādījumi par minētajā līgumā paredzēto mājas būvniecību.
- 20 UM iesniedza revīzijas sūdzību iesniedzējtiesā, proti, *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija).
- 21 Šī tiesa paskaidro, ka jautājums par to, vai ir spēkā Austrijas tiesību aktu izvēle, kas veikta līgumā par īpašumtiesību nodošanu nāves gadījumā, kā arī Mantošanas regulas piemērošana tam ir iesniedzējtiesas iepriekšējie jautājumi, ko tā var uzdot pēc savas iniciatīvas, lai varētu atbildēt uz jautājumu par tiesu amatpersonas funkcionālo kompetenci pamatlietā.
- 22 Šī tiesa uzskata, ka par zemesgrāmatām kompetentajā tiesā iesniegtie dokumenti ļauj secināt, ka saskaņā ar Austrijas tiesību kritērijiem līgums, ar kuru tiek nodotas īpašumtiesības nāves gadījumā, bija noslēgts par labu UM. Tomēr tā šaubās par to, vai šis akts ietilpst Mantošanas regulas piemērošanas jomā un var tikt kvalificēts par “mantojuma līgumu” šīs regulas 3. panta 1. punkta b) un d) apakšpunkta izpratnē.
- 23 Ja tas tā ir, attiecībā uz pamatlietas līgumslēdzēju izvēlēto Austrijas tiesību piemērošanu iesniedzējtiesa uzskata, ka ir piemērojami Mantošanas regulas pārejas noteikumi, bet tā šaubās par šīs regulas 83. panta 2. punkta interpretāciju, it īpaši attiecībā uz tā piemērojamību to tiesību aktu izvēlei, kuri ir piemērojami līguma pusēm.

24 Šādos apstākļos *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai [Mantošanas regulas] 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dāvinājuma līgums nāves gadījumam, ko par Austrijā esošu nekustamo īpašumu noslēguši divi Vācijas pilsoņi, kuru pastāvīgā dzīvesvieta atrodas Vācijā, un saskaņā ar ko apdāvinātajam pēc dāvinātāja nāves attiecībā uz mantojumu ir tiesības nostiprināt savas īpašumtiesības zemesgrāmatā, pamatojoties uz šo līgumu un dāvinātāja miršanas apliecību, tādējādi bez kompetentās iestādes iesaistīšanās, ir mantojuma līgums šīs tiesību normas izpratnē?

2) Ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša:

vai [Mantošanas regulas] 83. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir reglamentēta arī pirms 2015. gada 17. augusta izdarītas tiesību aktu izvēles – attiecībā uz dāvinājuma līgumu nāves gadījumam, kas atzīstams par mantojuma līgumu [Mantošanas regulas] 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, – spēkā esamība?”

25 Pieņemot lēmumu, nerīkojot tiesas sēdi, Tiesa saskaņā ar tās Reglamenta 61. panta 1. punktu lietas dalībniekiem un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētajām ieinteresētajām personām uzdeva vairākus jautājumus rakstveida atbildes sniegšanai, uz kuriem atbildēja UM, Vācijas un Spānijas valdības, kā arī Eiropas Komisija.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

26 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Mantošanas regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka līgums, saskaņā ar kuru persona paredz īpašumtiesību uz tai piederošu nekustamo īpašumu nodošanu nākotnē citām līgumslēdzējām pusēm, ir “mantojuma līgums” šīs tiesību normas izpratnē.

27 Vispirms ir jānorāda, ka ar Mantošanas regulas 1. panta 2. punkta g) apakšpunktu no tās piemērošanas jomas ir izslēgtas “tiesības un īpašums, kas radīts vai nodots citādi nekā mantojot, piemēram, izmantojot dāvinājumus”. Savukārt mantojuma līgumi, kas definēti šīs regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā, ir uzskatāmi par “pēdējās gribas rīkojumiem” šīs regulas 3. panta 1. punkta d) apakšpunkta izpratnē tāpat kā testamenti vai savstarpēji testamenti.

28 Mantošanas regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā mantojuma līgums ir definēts kā “līgums, tostarp no abpusējiem testamentiem izrietošs līgums, ar kuru, kaut ko saņemot pretī vai ne, rada, groza vai izbeidz tiesības uz vienas vai vairāku personu, kuras ir līguma puses, gaidāmo mantojumu vai mantojumiem”.

29 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa prasībām izriet, ka Savienības tiesību normas formulējums, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās saturu un piemērošanas jomu, visā Savienībā parasti ir interpretējams autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā ne vien šīs tiesību

normas formulējumu, bet arī tiesību normas kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (spriedums, 2018. gada 1. marts, *Mahnkopf*, C-558/16, EU:C:2018:138, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 30 Attiecībā uz Mantošanas regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta formulējumu jānorāda, ka šī tiesību norma vispārīgi attiecas uz nolīgumu, ar kuru it īpaši tiek piešķirtas tiesības uz “mantošanu” nākotnē.
- 31 Šajā nolūkā saskaņā ar šīs regulas 3. panta 1. punkta a) apakšpunktu “mantošana” ir “mirušā atstātā mantojuma mantošana” un tā “aptver visus mantas, tiesību [...] nodošanas veidus nāves gadījumā neatkarīgi no tā, vai tā būtu labprātīga nodošana saskaņā ar pēdējās gribas rīkojumu vai nodošana likumiskas mantošanas gadījumā”.
- 32 No tā izriet, ka līgums, saskaņā ar kuru persona paredz īpašumtiesību uz tai piederošu nekustamo īpašumu pāreju nākotnē tās nāves gadījumā un tādējādi piešķir mantojuma tiesības nākotnē citām šī līguma pusēm, ir “mantojuma līgums” Mantošanas regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē.
- 33 Šādu interpretāciju apstiprina šīs regulas mērķis, kas ir izvairīties no mantojuma sadrumstalotības saskaņā ar mantojuma vienotības principu un noteikt vienotu režīmu, kas piemērojams visiem mirušā atstātā mantojuma mantošanas nāves gadījumā civiltiesiskajiem aspektiem, kuriem ir pārrobežu ietekme, un it īpaši “jebkāda veida nodošanai nāves gadījumā”, kā tas izriet no minētās regulas 9. apsvēruma (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 21. jūnijs, *Oberle*, C-20/17, EU:C:2018:485, 55. un 56. punkts).
- 34 Šajā ziņā jāatgādina, ka, lai gan saskaņā ar Mantošanas regulas 1. panta 2. punkta g) apakšpunktu no tās piemērošanas jomas ir izslēgta tostarp manta, kas nav mantota, bet kas nodota, piemēram, izmantojot dāvinājumus, šī izslēgšana ir jāinterpretē šauri.
- 35 No tā izriet, ka tad, ja noteikums mantojuma līgumā – tāpat kā dāvinājums minētā 1. panta 2. punkta g) apakšpunkta izpratnē – ir dāvinājums, bet stājas spēkā tikai mantojuma atstājēja nāves gadījumā, tas ietilpst šīs pašas regulas piemērošanas jomā.
- 36 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu jāatbild, ka Mantošanas regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka līgums, saskaņā ar kuru persona paredz tās īpašumā esoša nekustamā īpašuma īpašumtiesību nodošanu nākotnē citām līgumslēdzējam pusēm, šīs tiesību normas izpratnē ir “mantojuma līgums”.

Par otro jautājumu

- 37 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Mantošanas regulas 83. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams, pārbaudot pirms 2015. gada 17. augusta izvēlēto piemērojamo tiesību aktu, kuros reglamentēts “mantojuma līgums” šīs regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, spēkā esamību.
- 38 Jāatgādina, ka minētās regulas 83. panta “Pārejas noteikumi” 2. punktā ir paredzēts, ka tad, “ja mirušais savam atstātajam mantojumam piemērojamos tiesību aktus bija izvēlējis pirms 2015. gada 17. august[a], minētā izvēle ir spēkā, ja tā atbilst nosacījumiem, kas izklāstīti

III nodaļā, vai ja tā ir spēkā, piemērojot starptautisko privāttiesību normas, kas izvēles izdarīšanas brīdī bija spēkā valstī, kurā mirušajam bija pastāvīgā dzīvesvieta, vai jebkurā no valstīm, kuras pilsonība tam bija”.

- 39 Šajā ziņā jākonstatē, kā izriet no šīs tiesību normas formulējuma, skatot to kopā ar Mantošanas regulas 21. un 22. pantu, ka tajā ir reglamentēta tiesību aktu, kas piemērojami visam mantojumam, izvēles spēkā esamība. Šajā gadījumā no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem ar nosacījumu, ka iesniedzējtiesa to pārbauda, izriet, ka Austrijas tiesību izvēle attiecas tikai uz mantojuma līgumu, ko mantojuma atstājējs ir noslēdzis attiecībā uz kādu no viņa mantām, un neattiecas uz visu mantojumu, līdz ar to šādos apstākļos nevar tikt uzskatīts par izpildītu Mantošanas regulas 83. panta 2. punkta piemērošanas nosacījums.
- 40 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu jāatbild, ka Mantošanas regulas 83. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams, pārbaudot to piemērojamo tiesību aktu spēkā esamību, kas izvēlēti pirms 2015. gada 17. augusta, lai reglamentētu vienīgi “mantojuma līgumu” šīs regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, kurš attiecas uz konkrētu mantojuma atstājēja mantu un nevis – uz tā mantojumu kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 41 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 650/2012 (2012. gada 4. jūlijs) par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka līgums, saskaņā ar kuru persona paredz tās īpašumā esoša nekustamā īpašuma īpašumtiesību nodošanu nākotnē citām līgumslēdzējām pusēm, šīs tiesību normas izpratnē ir mantojuma līgums.**
- 2) Regulas Nr. 650/2012 83. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams, pārbaudot to piemērojamo tiesību aktu spēkā esamību, kas izvēlēti pirms 2015. gada 17. augusta, lai reglamentētu vienīgi “mantojuma līgumu” šīs regulas 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, kurš attiecas uz konkrētu mantojuma atstājēja mantu un nevis – uz tā mantojumu kopumā.**

[Paraksti]